

Διότι

αγνοούμεν την αξίαν και το κάλλος της ψυχής. Όταν η ψυχή διατηρή την τάξιν αυτής και δεν εκπίπτει εκ της αξίας όπου την έθεσε ο Ποιητής, απολαμβάνει όλες τις δωρεές του Ουρανίου Πατρός και δεν έχει ουδεμίαν άλλην ανάγκην. Έχει εσωτερικήν παρηγορίαν και παράκλησιν.

Όταν όμως αποκόπτεται από την επικοινωνίαν μετά του Ουρανίου Πατρός, αρχίζει να στρέφεται προς τα κτίσματα και δια των αισθήσεων να απολαμβάνη αυτά. Η στροφή και η επιθυμία προς τα κτίσματα εμπεριέχει πολλάκις την αμαρτία και τον εξ αυτής θάνατον.

Η ψυχή ελησμόνησε το θείον κάλλος και την θείαν αυτής ευγένειαν και στρέφεται προς τα κτίσματα να παρηγορηθή. Από το σημείον αυτό αρχίζει η εκτροπή της ψυχής εκ της αληθείας και γίνεται η αρχή της αμαρτίας.

Όσιος Φίλοθεος της Πάρου

Πηγή: imverias.blogspot.gr